

Вінницька область
Козятинський р-н
с. Іванківці
Кирищук Костянтин Іван[ович].

[С.1]

Шановний Володимир Антонович Маняк!

Я житель с. Іванковець Козятинського району Вінницької області

Кирищук Костянтин Іванович

Звертаюсь до Вас із своїм свідченням до книги-меморіалу.

Мене довго тривожила і тривожить думка про голод 1933 року і важкі наслідки від нього. Така велика смертність від голоду – це катастрофічна трагедія, до якої привів Сталін і його спідручні по відношенню до українських селян того часу.

Страшно споминати весну 1933 року, цю «білу пляму» в історії українського народу. Низький поклін секретареві правління Спілки письменників України поету Борису Олійнику за пропозицію з'ясування причини голоду на Україні у 1933 році.

Вдячний я і письменникові Володимиру Антоновичу Маняку за участь у випуску такої книги-меморіалу. Ваша замітка в газеті мене глибоко стривожила.

[С.2]

Сьогоднішнє і майбутнє покоління повинні знати цю страшну трагедію 1933 року. Бажано, щоб вона більше не повторилась. Голод був вчинений ціленаправлено без централізованої допомоги населенню. Вину історія оставляє за Сталіним і його спідручними Молотовим і Кагановичем.

Вічне прокляття їм від українського народу за ці «білі плями»

Хочу привести деякі спогади про весну 1933 р. Мені було в той час 12 років. Братів я не мав. Було чотири сестри, із яких одна загинула з голоду. На моїх очах загинув з голоду і мій батько. Мати померла за років три до голоду.

Варили лободу і кропиву, за цим і жили. Ноги опухали і блищали. Я спасався тим, що пас корову в сусідки, пив молоко. Двір заріс високим бур'яном. В бур'яні часто були невідомі трупи. Хто мав трохи сили, закопував ці трупи, як скотину.

[С.3]

Люди ходили по полях і викопували торішню гнилу картоплю, яку чистили і пекли з неї «бліни». Хто сильно опухав, рухатись вже не міг, чекав смерті. Деякі ходили з милицями.

На своєму полі в мене був добрий урожай пшениці. Я разів два трохи нарвав колосків. Мене зловили і крепко побили, забрали торбу з колосками.

Я жив в селі Скаржинцях Хмельницького району Вінницької області.

Тільки свавілля і беззаконня Сталіна привели до таких страшних жертв.

Без порятунку від голодної смерті пропали мільйони роботящих людей.

Коли я споминаю цю голодну весну, хочеться плакати за рідними, за близькими, за всіма людьми, хто потерпів від цієї страшної трагедії. Груди мої наповнюються гнівом і обуренням проти злочинів, заподіяних моєму народові.

Довго я думав, чи появляться люди, які подумають про цю страшну

[С.4]

трагедію 1933-го року. І оставлять це в історії українського народу.

Цілую мої дорогі українські земляки! Я підтримую і єднаюсь з Вашими думками. Історія Вас не забуде.

З повагою до Вас

Костянтин Іванович Кирищук

19/ XII – 1988 р.

